

Arrest

nr. 138 595 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X,
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 maart 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverboden (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. DUPONT *loco* advocaat C. COSTA en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 maart 2000 kwam verzoekster in België aan, samen met haar Albanese (ex-)echtgenoot, de heer D. N.

Op 30 maart 2000 diende zij een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Op 29 mei 2000 werd de asielaanvraag van verzoekster onontvankelijk bevonden. Zij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelde ze een dringend verzoek tot heronderzoek in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 19 december 2000 is S.D, haar oudste dochter geboren.

Op 19 maart 2001 nam het CGVS een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing stelde verzoekster een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad van State. Bij arrest nr. 109 043 van 10 juli 2002 verwierp de Raad van State het ingestelde beroep.

Op 26 februari 2002 is J.D, haar tweede dochter geboren.

Op 13 januari 2003 werden verzoekster en haar kinderen afgevoerd van ambtswege.

Op 27 oktober 2003 zijn verzoekster en de heer D.N. gescheiden in Albanië.

Op 23 november 2003 trad verzoekster te Albanië in het huwelijk met de heer D.K.K, van Belgische nationaliteit.

Op 30 januari 2004 diende verzoekster een visumaanvraag lang verblijf, type D, in bij de Belgische ambassade te Rome.

Op 4 november 2004 kwam verzoekster naar België. Ze was in het bezit van een visum, afgeleverd te Rome.

Op 24 november 2004 werden verzoekster en haar kinderen opnieuw ingeschreven te Zottegem.

Op 29 november 2004 deed verzoekster een aanvraag tot vestiging in functie van haar Belgische echtgenoot.

Op 29 april 2005 verkreeg zij een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 24 oktober 2008 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Bij vonnis van de 9e kamer van de correctionele rechtbank van Oudenaarde werd verzoekster op 22 april 2010 veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk. Uit het administratief dossier blijkt niet als zou tegen dit vonnis enig rechtsmiddel zijn aangewend.

Op 5 mei 2011 kreeg verzoekster een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Zij stelde tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 66 803 van 19 september 2011 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 11 oktober 2011 werd aan de burgemeester van de gemeente Zottegem de opdracht gegeven om de bijlage 35 van verzoekster niet meer te verlengen.

Op 12 januari 2012 diende verzoekster in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 6 maart 2013 verklaarde verweerder deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag tot verblijf die op datum van 12.01.2012 werd ingediend door:

[...]

wettelijke vertegenwoordiger van:

D.S. [...]

D.J. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een vertaalde geboorteakte voor van haar. In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat het hier louter gaat over een vertaling, de originele geboorteakte bevindt zich niet in het dossier. Verder dient opgemerkt te worden dat, indien de originele geboorteakte wel bij aanvraag 9bis toegevoegd was, dit niet door onze diensten aanvaard kan worden als zijnde een aanvaardbaar identiteitsdocument in het kader van deze aanvraag om machtiging tot verblijf. Het bevat immers niet dezelfde bewijswaarde als een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betrokkene legt de paspoorten en geboorteakten van haar kinderen voor. Zij toont hiermee echter niet haar eigen identiteit en nationaliteit aan. Gezien deze aanvraag niet van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

Op dezelfde dag nam de gemachtigde eveneens een bijlage 13sexies met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverboden.

Dit zijn thans de tweede en derde bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van R. G. Adviseur- gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

D. E. [...]

wettelijke vertegenwoordiger van:

D., S. [...]

D. J. [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 07 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven²,

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

- de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid:*

Betrokkene trad in het huwelijk met de Belgische onderdaan D.K. K. op 24.11.2003. Op 22.04.2010 veroordeelde de correctionele rechtbank van Oudenaarde de betrokkene strafrechtelijk voor het aangaan van een schijnhuwelijk. De rechtbank oordeelt dat de huwelijksakte van D.K. K. en D. E. behept is met een intellectuele valsheid, maw de akte werd opgesteld door diegene die daartoe bevoegd was maar de feiten en akten die het moest opnemen werden in strijd met de waarheid vastgesteld. De betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf 6 maanden met uitstel en een geldboete.”

“Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van 5 (vijf) jaar

Reden:

De betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden:

Betrokkene trad in het huwelijk met de Belgische onderdaan DKK op 24.11.2003. Op 22.04.2010 veroordeelde de correctionele rechtbank van Oudenaarde de betrokkene strafrechtelijk voor het aangaan van een schijnhuwelijk. De rechtbank oordeelt dat de huwelijksakte van DKK en DE behept is met een intellectuele valsheid, maw de akte werd opgesteld door diegene die daartoe bevoegd was maar de feiten en akten die het moest opnemen werden in strijd met de waarheid vastgesteld. De betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf 6 maanden met uitstel en een geldboete.”

Op 29 juli 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 9 oktober 2014 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf door de politie tijdens een controle van de sociale inspectie.

Op dezelfde dag nam verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten, leidden tot de vernietiging van de bestreden beslissing (arrest nr. 138 594 van 16 februari 2015).

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting wenst de raadsman van verzoekster nog stukken neer te leggen ter ondersteuning van het dossier. Het betreft in eerste instantie een verklaring van 27 oktober 2014 van de burgemeester van Zottegem, die verzoekster en haar kinderen als een voorbeeld van positieve integratie beschrijft en positief advies verschaft. Ten tweede leggen zij een verklaring voor van de directrice van de school van 3 november 2014 waar de kinderen van verzoekster school lopen met de bevestiging van hun zeer goede schoolprestaties. Vervolgens leggen zij een attest voor van de voorzitter van het OCMW van 13 oktober 2014 van Zottegem die andermaal bevestigt dat verzoekster perfect ingeburgerd is in de gemeente. En tot slot legt ze nog een petitie voor waarbij meer dan 140 inwoners van Zottegem en omstreken zich verzetten tegen de verwijdering van verzoekster en haar kinderen.

Verweerder werpt echter op dat deze stukken hem niet voorafgaandelijk ter kennis werden gebracht en vraagt om de documenten uit de debatten te weren.

Noch de Vreemdelingenwet, noch het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om ter terechtzitting nieuwe stukken neer te leggen indien de Raad als annulatierechter optreedt. Aangezien de ter zitting neergelegde documenten geen reglementair voorziene procedurestukken zijn, dienen zij uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154 en RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze licht haar eerste middel toe als volgt:

« Attendu que la partie adverse soutient : [...]

Qu'en effet, pour rappel, la partie requérante tient à souligner :

Que les motifs invoqués sont suffisants pour justifier une régularisation ;

Que Madame D. E. est arrivée en Belgique en 1999 ;

Que ses deux enfants sont quant à eux nés en Belgique, l'un durant l'année 2000 et l'autre en 2002;
Qu'elle a fait plusieurs tentatives crédibles dont la demande introduite sur base de l'article 9 bis afin de régulariser sa situation administrative ;

Que les travaux préparatoires de la loi du 15.12.1980 renseignent que l'article 9 alinéa 3 a été inséré afin de permettre aux « travailleurs migrants », qui ont obtenu un permis de travail, d'éviter de se rendre à l'étranger pour y solliciter un permis de séjour de plus de trois mois (rapport de la Commission plénière Justice, Pasinomie 1980, II, p.1854 et amendement de M. Dejardin, doc. pari. ch. 1974-1975, n°653/6) ;

Que Puisque l'obtention d'une autorisation de séjour conditionne l'octroi d'un permis de travail, une personne résidant en Belgique peut légitimement considérer qu'elle augmente ses possibilités concrètes de reprendre l'exécution d'un contrat de travail, si elle obtient plus rapidement, depuis la Belgique, une autorisation de séjour (Conseil d'Etat, arrêt n° 101.310 du 29 novembre 2001) ;

Que depuis son arrivée en Belgique, Madame D. E. fait preuve d'une réelle volonté d'intégration par son apprentissage de la langue, ses activités et le respect de nos lois et valeurs ;

Qu'elle espère obtenir une régularisation le plus rapidement possible pour promouvoir l'essor de l'économie belge ;

Qu'elle a pu rapidement nouer des contacts dans la société belge de sorte qu'elle est actuellement parfaitement intégrée ;

Que le centre de ses intérêts tant affectifs que sociaux et professionnels se trouve en Belgique ;

Madame D. E. a ainsi rompu tout lien avec son pays d'origine de sorte que tout retour en son pays d'origine lui paraît inconcevable ;

Que si elle devait retourner, même temporairement, elle se retrouverait alors, avec ses enfants, à la rue sans attaches et sans endroit où aller, sans le sou, sans aucun moyen de subsistance, ce qui est totalement inimaginable, inconcevable et inacceptable ;

Où pourraient-elles aller se rendre et se loger ? Avec quels moyens ? Elles n'y connaissent plus personne et n'a plus aucun lien d'attache !

Il s'agit d'une situation humanitaire urgente qu'il convient de prendre en considération.

Qu'à cet égard, la partie requérante appelle que l'objectif de la loi du 29 juillet 1991 a été de procurer à tous les citoyens une protection minimale contre l'arbitraire administratif en donnant à l'administré la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif et d'organiser ses moyens dans le cadre d'un éventuel recours ;

Que selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991, une décision administrative doit être prise explicite, complète et prudente ;

Que pour ce faire, la décision doit contenir tous les éléments qui permettent d'en comprendre exactement la portée ; (D. Lagasse, « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs » J.T., 1991, p.737) ; que toute décision administrative doit reposer sur une motivation explicite et sur les éléments suffisants le cas en l'espèce ;

Que la prudence dans la prise de décision administrative recommande qu'elle soit explicite en droit et en fait ;

Attendu que la partie adverse motive sa décision pour ordonner de quitter le territoire. Que le Conseil d'Etat considère comme illégal l'acte administratif qui ne contient pas des motifs de fond pertinents, établis et admissibles (C.E., arrêt EL YAAQOUBI, n°42.119 du 2 mars 1993) ;

Que chaque situation doit faire l'objet d'un examen concret, prenant en considération les déclarations, les circonstances de la cause, l'existence d'une impossibilité de retour valable ;

Qu'en l'espèce, c'est à tort que la partie adverse soutient qu'elle n'aurait pas joint à sa demande de documents d'identités valable

Qu'en effet, dans l'hypothèse même où la requérante n'aurait pas joint copie de son passeport ou d'une carte d'identité, il est confirmé qu'elle avait joint une copie de son acte de naissance ;

Que le législateur a demandé à ce qu'une copie du passeport ou d'une carte d'identité soit jointe afin de vérifier l'identité du demandeur et que la demande ne soit pas faite pour quelqu'un d'autre ;

Que déclarer qu'une copie d'un acte de naissance n'aurait pas la même valeur et ne suffirait pas pour établir son identité est totalement injustifié et dénué de fondement ;

Qu'en outre, la requérante dispose d'un réseau d'amis étendu et d'une parfaite intégration dès lors qu'elle est sur le territoire Belge depuis 14 ans et que ses enfants sont nées ici ; qu'elle déploie tous ses efforts pour parfaire son intégration, qu'il s'agit bien de circonstance exceptionnelle rendant le départ particulièrement difficile;

Que le Conseil d'Etat a retenu comme circonstance exceptionnelle rendant particulièrement difficile le départ d'un Etranger vers son pays d'origine le fait de séjourner en Belgique pendant plusieurs années et le fait d'y avoir une attache :

Qu'ainsi, ont été censurées par le Conseil d'Etat, les décisions administratives refusant la recevabilité

de la demande lorsqu'aux titres de circonstances exceptionnelles étaient invoquées : « L'éloignement pour une durée indéterminée constituant une technique de déracinement d'un univers de proches et familial, considérée comme une violation de l'article 8 CEDH disproportionnée » (CE., arrêt n° 9 avril 2002, RD.E., n° 118, pp. 239-248) ; « Le développement d'une attache durable avec la Belgique (intégration) et d'une vie privée et familiale en Belgique, sans plus d'attaches dans le pays d'origine » (CE., arrêt n° 110.735 du 27 septembre 2002, inédit, en ce sens: CE., arrêt nOIII.457 du 14 octobre 2002, inédit);

Que selon l'avis de l'Assemblée générale des chambres de la commission de régularisation du 18 novembre 2000, la personne qui apporte la preuve d'un séjour illégal légèrement inférieur à six ou cinq ans peut quand même demander le bénéfice de la loi si elle peut faire valoir des circonstances humanitaires et des attaches sociales durables telles qu'un emploi ou une promesse d'embauche. La présence de membres de famille en Belgique, la connaissance d'une langue nationale¹ :

Attendu que la partie adverse motive sa décision pour ordonner de quitter le territoire ; Que le Conseil d'Etat considère comme illégal l'acte administratif qui ne contient pas des motifs de fond pertinents, établis et admissibles (C.E., arrêt EL YAAQOUBI, n°42.119 du 2 mars 1993) ;

Que les difficultés qui lui ont conduit à quitter son pays et surtout son long séjour, son intégration et sa demande de régularisation fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 n'ont pas été pris en considération et le rejet de cet argument n'est également pas justifié à suffisance ; Que dans ce recours, La requérante fait valoir à l'encontre de la motivation de l'acte attaqué, la pertinence des circonstances exceptionnelles invoquées dans sa demande de séjour et l'absence de réponse et de justification pertinente de la motivation de la partie adverse.

Qu'au vu de la jurisprudence du Conseil d'Etat, l'intégration compte tenu des liens qui attachent la requérante et la Belgique sont bien des circonstances exceptionnelles qui rendent son départ particulièrement difficile.

Que « pour divers motifs, des étrangers présents sur le territoire sont intégrés dans la société belge sans disposer des documents requis. Il serait irresponsable et criminogène de les maintenir hors la loi. Selon l'expression du Ministre de l'Intérieur, « il serait hypocrite de nier que la responsabilité de l'Etat est engagée dans un phénomène auquel nous sommes aujourd'hui confrontés »2. »

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekster voert in theorie terecht aan dat de formele motiveringsplicht vereist dat de bestreden beslissing een uitdrukkelijke motivering moet bevatten die steunt op afdoende motieven en dat de beslissing in rechte en in feite moet gemotiveerd worden. Dit zou *in casu* niet het geval zijn.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoekster bij haar aanvraag geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van een nationale identiteitskaart heeft voorgelegd. Evenmin heeft verzoekster een geldige motivering gegeven die haar toelaat vrijgesteld te zijn van deze voorwaarde. Bijgevolg stelde verweerder vast dat niet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde werd voldaan. De Raad meent aldus dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk een motivering in rechte en in feite bevat, zodanig dat aan het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Waar verzoekster de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit voormeld artikel volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster aan haar schrijven van 12 januari 2012 betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf het volgende heeft gevoegd:

- Verklaring stad Zottegem
- Verklaring OCMW Zottegem
- Attesten van school kinderen
- Certificaat opleiding Nederlands

- Verklaring werkgever + arbeidscontract
- Belgische geboorteakte S.
- Belgische geboorteakte J.
- Attest van inschrijving in de gemeente van 10 november 2004
- Kopie paspoort kinderen
- Vertaalde geboorteakte verzoekster

Verzoekster legde inderdaad enkel een vertaalde geboorteakte neer om haar persoonlijke identiteit aan te tonen. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een dergelijk document inderdaad niet aan dat de drager ervan de persoon is die omschreven wordt in het document, wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen. Bijgevolg kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij meent dat het stellen dat een kopie van een geboorteakte niet dezelfde waarde heeft als een identiteitskaart of een paspoort totaal ongerechtvaardigd is en ontdaan van elke grond.

De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Evenmin werd op onzorgvuldige wijze tot de besluitvorming gekomen.

De Raad kan geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemen.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

In het kader van de eerste bestreden beslissing moet opgemerkt worden dat deze in principe geen verwijderingsmaatregel bevat. De regularisatieaanvraag werd immers niet onontvankelijk verklaard omwille van een gebrek aan buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland onmogelijk zouden maken (zie GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.5-B.6), maar omwille van het niet aantonen door verzoekster van haar identiteit. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet zal onderzocht worden in het licht van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet wordt niet aangenomen wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond wat betreft de eerste bestreden beslissing.

3.2. Aangaande het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoekster voert de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet. In het eerste middel verwees verzoekster ook nog naar het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van een schending van het motiveringsbeginsel.

Verzoekster voert aan dat het bevel onrechtvaardig is. Ze ontwikkelt omtrent artikel 8 van het EVRM een uitgebreid middel waarin ze zowel naar pertinente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), met name onder meer naar het arrest Rees (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk) als naar pertinente rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 april 2002, nr. 105.428) verwijst. Wat betreft het arrest Rees, wijst ze erop dat in het kader van het respect voor het privéleven, de draagwijdte van de positieve verplichtingen afhankelijk is van een juist evenwicht tussen het algemeen belang en de belangen van het individu en dat de criteria geformuleerd in paragraaf 2 van artikel 8 die betrekking hebben op "inmenging", nuttige indicaties geven. Zo is de inmenging pas gerechtvaardigd als het een legitiem doel beoogt en noodzakelijk is in een democratische samenleving, met andere woorden de individuele rechten kunnen enkel beperkt worden als deze beperking in verhouding staat tot het beoogde doel.

Het voormelde arrest van de Raad van State, waarnaar verzoekster verwijst had betrekking op een dame die werd veroordeeld tot 20 jaar dwangarbeid voor zware feiten. Ze was onderhevig aan ministerieel besluit tot terugwijzing en een koninklijk besluit tot uitzetting, evenals een inreisverbod van 10 jaar. Desalniettemin had de betrokkene een zeer goed parcours afgelegd in de gevangenis, was zij gescheiden van de man die haar tot de misdaden had aangezet, was zij in therapie tegen haar drugsverslaving en had zij reeds een arbeidscontract van onbepaalde duur op zak voor na haar vrijlating. Ook had zij naaste familie op het grondgebied. De Raad van State oordeelde in deze zaak dat het aan het bestuur toekwam om in de motivering van de verwijderingsmaatregel te tonen dat het een juist evenwicht voor ogen had tussen het beoogde doel van de verwijdering en de ernst van de aantasting van het recht op het privéleven en familieleven van de betrokkene. Volgens het arrest impliceerde die afweging van belangen dat niet enkel rekening wordt gehouden met de openbare ordefeiten maar eveneens met de elementen die in het voordeel van de betrokkene speelden en hij wees erop dat de bestreden beslissing geen enkele melding maakte van de persoonlijke, familiale en sociale situatie van de betrokkene. De Raad van State zag hierin zowel een motiveringsgebrek als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stipt aan dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten elementen als haar lang verblijf van 14 jaar op het grondgebied en het feit dat haar kinderen geboren zijn in België, haar integratie en haar aanvraag tot regularisatie en de buitengewone omstandigheden die daarin werden aangehaald, niet in overweging heeft genomen. Ze meent verder dat in de veronderstelling dat zij van het grondgebied zou verwijderd worden, dit het proportionaliteitsbeginsel niet zou respecteren. Dit zou volgens verzoekster een trauma veroorzaken met ernstige gevolgen voor haar psychologisch evenwicht. Het gevolg zou zijn dat zij zich met haar kinderen van de ene op de andere dag in hun herkomstland zouden bevinden zonder plaats om te logeren, op straat, zonder enig middel van bestaan, zonder enige binding nu verzoekster elke band met Albanië zou verbroken hebben.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven blijkt dat dit begrip niet is gedefinieerd door artikel 8 van het EVRM. Het EHRM onderstreept dat het een breed begrip is en het niet mogelijk, noch noodzakelijk is er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Doch volgens de Grote Kamer kan het begrip wel omschreven worden als het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, die het privéleven uitmaken van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 48321/99, Slivenko v. Letland, § 95-96).

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §61, EHRM 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, EHRM 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoekster heeft *in casu* op zeer uitvoerige wijze het bestaan van haar privéleven en dat van haar kinderen en het bestaan van vergaande banden met België aannemelijk gemaakt op grond van de stukken gevoegd bij de aanvraag en in het administratief dossier. Verzoekster verbleef op het ogenblik van de bestreden beslissingen reeds 13 jaar in België, haar oudste dochter sedert haar geboorte bijna 13 jaar en de jongste dochter sedert haar geboorte al 11 jaar. Van al die jaren verblijf verbleven zij tevens van 2004 tot mei 2011 legaal op het grondgebied, al werd nadien het verblijf beëindigd omwille van het schijnhuwelijk. Verzoekster werkte op het ogenblik van de aanvraag reeds meer dan vier jaar

als interieurverzorger voor het OCMW van Zottegem zoals blijkt uit de attesten van de burgemeester van Zottegem en van de secretaris van Zottegem gevoegd bij de aanvraag, beiden van 13 oktober 2011. Beide kinderen gaan reeds hun gehele leven in België naar school. Allen spreken zij vloeiend Nederlands, zoals eveneens wat de kinderen betreft, mocht blijken ter zitting.

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven evenwel niet absoluut is. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. Het Hof stelde ook recent nog dat het intrekken van een verblijfsrecht, bijvoorbeeld omdat de persoon werd veroordeeld voor een crimineel feit, een inmenging betekent in zijn of haar recht op eerbiediging van het privé en of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland, § 104.) De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De Staat beschikt daarbij over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

In casu echter betreft de bestreden beslissing niet het bevel volgend op een beëindiging van verblijf. Bovendien wijst verweerder er in de verweernota terecht op dat het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd omdat haar verblijf voortvloeide uit een schijnhuwelijk, waarvoor zij werd veroordeeld. Verweerder meent in de nota met opmerkingen dat het huwelijk werd nietig verklaard en dat het huwelijk bijgevolg moet worden beschouwd als nooit te hebben bestaan. Het verblijfsrecht van januari 2004 tot 5 mei 2011 zou bijgevolg volgens verweerder moeten geacht worden evenmin ooit te hebben bestaan. Daarom zou er sprake zijn van een eerste toelating. De Raad stelt weliswaar vast dat er in het administratief dossier een schrijven zit van 29 april 2011 van de gemachtigde met verwijzing naar het vonnis van 22 april 2010, waarbij de partijen strafrechtelijk werden veroordeeld voor het aangaan van een huwelijk belast met intellectuele valsheid, maar dat in april 2011 volgens dit schrijven (nog) geen nietigverklaring van het huwelijk was gebeurd. In elk geval spreekt het vonnis van de strafrechter zich *in casu* enkel uit over de valsheid van het huwelijk en niet over een eventuele nietigverklaring ervan. In principe is voor de nietigverklaring van het huwelijk, dat betrekking heeft op de staat van personen, de burgerlijke rechter bevoegd.

Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een eerste toelating, dan wel een inmenging in het privéleven, is dit onderscheid *in casu* van relatief belang, nu in het geval van de eerste toelating moet worden overgegaan tot een fair balance test naar de eventuele positieve verplichtingen van de Staat en in het geval van een inmenging tot een proportionaliteitsonderzoek. De kernvraag blijft dezelfde, nl. heeft de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09 Nunez t. Noorwegen, § 68-69).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat, hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, van de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, van de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, van de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten" (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Bijzondere aandacht wordt ook besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: "*the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.* » En verder "*It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.*" (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120.

) Zie ook in het kader van de proportionaliteit: “*Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, Darren Omeregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention.* » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144).

Het Hof heeft reeds herhaaldelijk verklaard dat de vereisten van de bepalingen van het Verdrag moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66 en GwH 16 januari 2014, nr. 1-2014, B. 8.3.). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoekster maakt aannemelijk dat verweerder op de hoogte was van haar uitgebreid privéleven op het grondgebied met lang verblijf waarin zij vele jaren heeft gewerkt, evenals van het feit dat de minderjarige kinderen hier geboren zijn, naar school gaan en op het ogenblik van de bestreden beslissing al 11 en 12 jaar oud waren. Hoewel in de nota verweerder *a posteriori* overgaat tot een fair balance toets waarbij enkele elementen worden in overweging genomen bij de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM blijkt op geen enkele wijze uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde enkel naar de veroordeling voor het schijnhuwelijk heeft verwezen. De afweging kan ook niet blijken uit het administratief dossier, het bevat bijvoorbeeld evenmin een onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan bijgevolg alleen maar vaststellen, dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de zorgvuldige beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (naar analogie RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het tweede middel niet tot een verdere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3. Aangaande de inreisverboden van 5 jaar

In de thans bestreden bijlage 13sexies wordt met betrekking tot de inreisverboden gesteld: “*Inreisverboden: in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van 5 (vijf) jaar.*”

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: “*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)*”.

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van de inreisverboden te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu de beslissing tot verwijdering van 6 maart 2013, waarop de bestreden inreisverboden expliciet steunen, wordt vernietigd, moeten ook de bestreden inreisverboden worden vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing van 6 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel met inreisverboden (bijlage 13sexies). Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 6 maart 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, worden verworpen.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 6 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverboden worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES